

๑๘ คุณครับ...รักผมบ้างไหม

ภรรยาของผมเป็นชาวอิรัก นับถือศาสนาอิสลาม เธอเคร่งครัดในศาสนามาก เป็นลูกพี่ลูกน้องของผมเอง ซึ่งก่อนแต่งงานทางพ่อแม่ได้หมั้นหมายเธอไว้ให้ผม กอปรกับเธอและผมก็รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน และเรายังเคยพูดคุยเรื่องแต่งงานด้วยกันในสมัยเด็ก ๆ ซึ่งในตอนนั้นเธอพูดกับผมว่า ฉันจะแต่งงานกับเธอคนเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มีเธอฉันจะไม่ยอมแต่งงานกับใครเด็ดขาดเลย คำพูดนี้ติดตรึงอยู่ในหัวใจของผม ไม่ลืมเลือน

ต่อมาเมื่อเธออายุ ๒๓ ปี ผมอายุ ๒๘ ปี ก็เข้าพิธีแต่งงานกันที่ประเทศอิหร่าน แต่เรามาอยู่กินด้วยกันที่ประเทศเคนมาร์ก มีลูกด้วยกัน ๓ คน หญิง ๒ คน ชาย ๑ คน

ภรรยาผมจิตใจเธออยากจะไปอยู่ต่างประเทศอิรัก ซึ่ง ๑ ปี เธอไปแค่ ๕ - ๑๐ ครั้ง

เป็นอย่างน้อย และเธอก็ให้เหตุผลกับผมว่า
ฉันเหงา ฉันคิดถึงพ่อแม่พี่น้อง ฉันอยากกลับ
อิรัก เพราะที่นั่นฉันอบอุ่น ทุกวันนี้เธอก็พา
ลูก ๆ ไปอยู่ที่อิรักสลับกับมาอยู่กับผม ครั้งละ
ประมาณ ๑ เดือนครึ่ง และผมก็คิดว่า จะปลูก
บ้านที่อิรักให้เธอไว้อยู่ในช่วงที่เธอกลับไป
แต่ผมจะอยู่ที่เคนมารักกับลูก ๆ เพื่อให้ลูก
ได้เรียนหนังสือด้วย ซึ่งภรรยาผมก็เห็นด้วย
กับความคิดนี้

ภรรยาของผม เธอรักผมหรือไม่ แล้ว
ทำไมเธออยากกลับไปอยู่กับญาติ ๆ ในอิรัก
ทั้ง ๆ ที่มีสงคราม ผมกับเธอจะอยู่ด้วยกันได้
ตลอดรอดฝั่งหรือไม่อย่างไรครับ

คุณครูไม่ใหญ่

ภรรยาของลูก ก็ยังรักตัวลูกอยู่ แหม
ต้องมาถามครูไม่ใหญ่ ถามเธอสิจ๊ะ แต่ความ

ผูกพันกับครอบครัวและแดนเกิดมันมีมาก จนยากที่จะห้ามใจไม่กลับไปถิ่นเดิมในสิ่งแวดล้อมที่พรั่งพร้อมไปด้วยหมู่ญาติ แม้จะเกิดภาวะสงครามก็ตาม เพราะวาระร่วมเงาของหมู่ญาตินั้นรุ่มเย็นกว่ารุ่มไม้ใด ๆ ทั้งสิ้น ไปอยู่ตรงนั้นแม้อยู่ในภาวะสงครามก็มีความอบอุ่นซึ่งกันและกัน

ให้ลูกประคองรักนี้ไว้ให้ได้ตลอดไป ด้วยการยินยอม ยืดหยุ่น ยิ้มแย้ม เยือกเย็น เซียร์เธอบ้าง อะไรบ้าง เพราะเธอก็เป็นคนดี เป็นภรรยาที่ดีของสามี เป็นแม่ที่ดีของลูก ลูกอย่ากังวลหรือเป็นทุกข์ใจเลย ชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้มันก็เป็นไปตามวิบากกรรม

ดังนั้นไม่ว่าเธอจะไปอิรักหรือไม่ไป ก็ให้ลูกนั่งสมาธิ ทำใจใส ๆ แล้วก็นึกถึงบุญนี้ให้ไปคุ้มครองเธอและลูกให้ปลอดภัย

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔